

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

2019

DUMINICĂ 10 MARTIE

ÎNSCRIERILE COPIILOR ȘCOLII
DUMINICALE SE FAC LA
D-NA PREOTEASĂ DANIELA
631.681.7757
dumitrescu_daniela2002@yahoo.com

FIECARE COPIL ESTE CÂȘTIGĂTOR...

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 18 FEBRUARIE - 3 MARTIE

Duminică 24 Februarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Miercuri 27 Februarie:

Acatistul Sfântului Gheorghe 6.00 PM

Vineri 1 Martie:

Acatistul Sfântului Nicolae 6.30 PM

Sâmbătă 2 Martie: **SÂMBĂTA MORȚILOR – Moșii de iarnă**

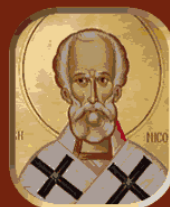
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 6.00 PM

Duminică 3 Martie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

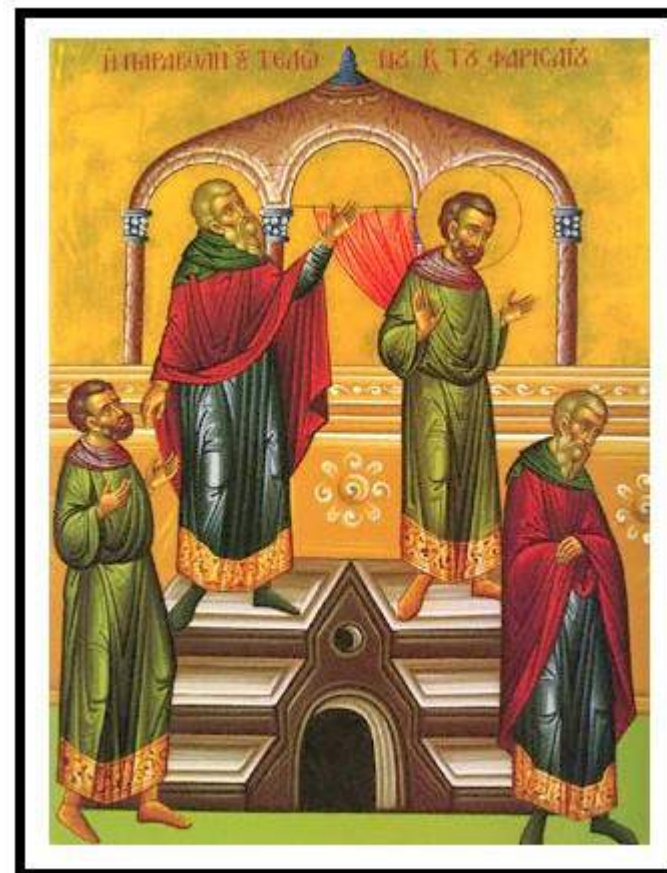

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

DUMINICA VAMESULUI SI FARISEULUI

Temeti-va de dreptatea paruta

In numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh!

Ne-am obisnuit sa-l dispretuim si sa-l osandim pe fariseu: ni se pare ca Evanghelia de astazi ne da dreptul sa facem asta - „doar a fost osandit de Hristos insusi”. Uitam insa ca dreptatea ingamfata a fariseului i-a costat scump si pe el, si pe cei din tagma lui. Acestia erau oameni ascetici si cu convingeri; din putinele lucruri care se spun in Evanghelia, fariseul postea de doua ori pe saptamana, adica li dadea lui Dumnezeu nu numai ceea ce ar fi trebuit sa-l dea dupa Lege, ci chiar mai mult, peste masura: el li da lui Dumnezeu din osardia sa. Totodata, el da o parte insemnata din venitul sau celor nevoiasi, adica si catre oameni era orientat cumva printr-o anumita nevointa de viata, chiar daca aspra. Asadar nu avem voie sa-l judecam cu usurinta. Fariseii erau oameni gata sa poarte povara ascezei lor - insa aceasta asceza se sfarama de dreptatea lui Dumnezeu in aceea ca ei ramaneau cu sentimentul unei parute dreptati, fara sa ajunga la dragoste.

Iata ca fariseul a intrat in Templu, nu s-a oprit la intrare, nu si-a amintit ca se gaseste in Templul Dumnezeului Celui viu, ca nu este fapatura care sa fie datoare sa cada inaintea Lui cu cutremur, cu spaima, cu dragoste. El a venit cu pas sigur si si-a ocupat locul in Templu, fiindca „avea dreptul” la acel loc, caci doar traieste cu vrednicie, dupa randuierile Legii, si de aceea sta acolo unde are dreptul sa stea.

Oare lucrul acesta nu e cumplit si oare nu seamana osanditor de mult cu ceea ce facem noi? Cat de des „stim” ca avem locul nostru inaintea lui Dumnezeu, in mijlocul oamenilor, si vorbesc nu atat de locul din templul material, din biserica, cat de cel din templul cel tainic, nevazut, care e universul, cel adunat cu cutremur in jurul Dumnezeului sau Celui viu! Si noi ne gandim deseori: „Locul meu e aici, al lui e acolo.”

Pe cand „acolo” statea un om pentru care, potrivit judecatii oamenilor, chiar ca nu era nici un drum inainte, spre primele randuri ale dreptilor lui Dumnezeu. El era strangator de dari, dar cat de mult se deosebea de cei din vremea de astazi! Era doar un slugoi al ocupantilor romani, care inrobisera poporul lui Israel, impilandu-l in fel si chip si cautand tot intre ei oameni care sa se ocupe de biruri - si bineinteles ca oamenii acestia erau urati de toti, pentru ca legea vietii lor era extorcarea, era duritatea, era silnicia, era neindurarea.

Un lucru insa a invatat vamesul, dupa cat se vede, in viata cea cumplita, crancena, pe care o ducea intre cei de tagma sa si intre jertfele inversunarii omenesti - a invatat ca omul un poate supravietui in cumplita societate omeneasca daca legea nu se va opri macar pentru o clipa, daca macar pentru o clipa nu se va vadi indurarea, milostivirea. Daca totul va

merge asa cum e scris, daca totul se va face asa cum o cere dreptul, nici un om nu va scapa teafar.

Si iata ca el a stat in spatele tuturor, departe, stiind ca dupa dreptatea omeneasca si dupa cea a lui Dumnezeu merita aceeasi cruzime neinduplecata pe care o aplica si el zi de zi - si a stat acolo batandu-se in piept, fiindca stia ca nu poate merita nici un fel de milostivire: milostivirea nu se merita, nu se poate cumpara nici un fel de milostivire si nici nu poti fi vrednic de ea, ci poti sa o dobandesti numai prin rugaciune. Ea poate veni si ca o minune - ca o minune neintelesa si cu totul neasteptata, cand dreptatea se inclina in fata pacatului, cand milostivirea strabate fara de veste acolo unde ar trebui sa se arate dreptatea -dreptatea inalta, necrutatoare. El sta tot in pacatul sau, necutezand sa intre pe taramul dreptatii lui Dumnezeu, fiindca acolo n-are iertare - sta departe, nadajduind ca pana la marginea acestui templu, pana la marginea dreptatii si dincolo de marginea ei se vor revarsa mila, indurarea, impreuna-patimirea, milostivirea, ca se va intampla cu el lucrul cel nemeritat si cu neputinta.

Si fiindca el crede in asta, fiindca viata tocmai asta l-a invatat - ca se intampla ceea ce este cu neputinta, si numai ceea ce este cu neputinta face cu putinta viata omului -, el sta, si ajunge la iertarea dumnezeiasca.

Hristos ne spune ca acesta a plecat mai indreptatit decat celalalt. Fariseul nu a fost pur si simplu osandit: pana in ceasul mortii putea sa nadajduiasca in iertare, si era drept, era ostenitor, depunea silinta cu sufletul si cu trupul in dreptatea sa. Aceasta era neroditoare, din ea nu scapara nici macar o scanteie de impreuna-patimire si dragoste - si totusi, era dreptate...

Iar nedreptatea a capatat iertare.

Sa ne gandim la lucrul acesta; sa ne gandim, in primul rand, daca suntem macar farisei, daca este in noi, indeobste, vreo dreptate: dreptate inaintea oamenilor, prin facerea de bine, si dreptate inaintea lui Dumnezeu - daca li dam, adica, ceea ce I se cuvine, la care El pur si simplu are dreptul? Iar dupa aceea sa ne punem intrebarea: lipsiti pana si de dreptatea fariseului, nu suntem oare la fel ca el, fara dragoste, fara inima, trufasi cu sufletul mort? Cum ne privim aproapele individual si aproapele colectiv in biserica, in afara bisericii, in viata, in familie, la munca, pe strada, in ziar, peste tot? Cum ne privim aproapele, cum il judecam, neavand temei nici macar in dreptatea reala, desi moarta, a fariseului?.. Amin.

Mitropolitul Antonie al Surojului